

Τό επίκαιρο θέατρο.

«Πολεμικές Καδρίλλιες» στο θέατρο ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Του Σ. Κ.

Ἡ κ. Ἀνδρεάδη δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθεῖ περισσότερο στὰ καθιερωμένα πλαίσια τοῦ ρεπερτορίου της. Ἡ φάρα πού ἔχουν πάρει ὅλες οἱ σκηνές μὲ τὴν ἐπίκαιρη πολεμικὴ ἐπιθεώρηση, τὴν ἐπαράσκει κ' αὐτὴ. Ἔτσι, ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα, ἔκαμε τὴν ἐπίκαιρη πρεμιέρα της μὲ τίς «Πολεμικὲς Καδρίλλιες» τῶν κ. κ. Γιαλαμά, Θιάσου καὶ Οἰκονομίδου. Οἱ τρεῖς νέοι συγγραφεῖς δημοσίευσαν, ὅσο ξέρω, ὡς τώρα, στίχους στὰ λαϊκὰ ἐβδομαδιαῖα καὶ περιοδικὰ κ' ἐμφανίζονται — ἂν δὲν κάνω λάθος — γιὰ πρώτη φορά στὸ θέατρο. Ἡ ἐπιθεώρησή τους εἶναι γραμμὴν, τὸ περισσότερο, στὰ χινάρια τὰ γνωστὰ τῆς ἐλληνικῆς ἐπιθεώρησης, κ' ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά τίποτα πραγματικὰ καινούργιο δὲ δίνει. Ἀλλὰ δὲν εἶναι γραμμὴν στὸ γόνατο κ' αὐτὸ ἱκανοποιεῖ τὸ κοινὸ καὶ τιμᾶει καὶ τὸ θίασο πού, μιά κ' ἀναγκάστηκε νὰ κάνει «ἐλληνικὴ ἐπιθεώρηση», ἐζήτησε κ' ἐδιᾶλεξε, τοῦλάχιστο, κάτι πὸ φροντισμένον καὶ καλοδοουμένον.

Ὅλα στὴν ἐπιθεώρηση πού ἀνέθεσε ἡ κ. Ἀνδρεάδη, εἶναι ἐργασμένα μὲ κάποιο θασάνισμα, μ' εὐγένεια καὶ καθὼς δὲ λείπει τὸ πνεῦμα, καθὼς παίζεται καὶ πολὺ χαριτωμένα, γίνεται σχετικὰ, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα θεάματα τοῦ εἴδους καὶ τῆς ὥρας αὐτῆς.

Ἀνοίγει ἡ ἀύλαία μ' ἕνα ἔξυπνο παρουσίασμα τοῦ θεάσου ὀλόκληρου, πού δοκιμάζει νὰ μετατραπῆ σὲ συγκρότημα ἐπιθεωρησιακόν. Καλοβαλμένη ἔναρξη, γραμμὴν μὲ τρόπο πού μπορεῖ νὰ χεῖ ἀξιώσεις. Ὅλος ὁ θίασος λαβαίνει μέρος στὸ πρῶτο πλάνο, ἡ κ. Ἀνδρεάδη καὶ οἱ κ. κ. Τσαγανέας καὶ Ἀποστολίδης. Καὶ τελειώνει τὸ πρῶτο μέρος μὲ τίς «Πολεμικὲς Καδρίλλιες», πού χορεύουν στὸ σαλόνι τῆς Εὐρώπης ὅλα τ' ἀναταραγμένα ἐτούτῃ τὴν ἐποχὴ ἔθνη σὲ πρώτη μοῖρα τὰ Βαλκανικά. Ἡ Εὐρώπη... δέχεται, ἡ Ἀμερικὴ... κερνάει, ἡ Τουρκία σ' ἐπιφυλική, ἡ Βουλγαρία χαριεντίζεται, ἡ Ρωσσία μένει ἀκόμα... ἔξω ἀπ' τὸ χορὸ τὴν Ἰταλία τὴ χορεύει, στὸ τέλος, στὸ ταψὶ ὁ Ἕλληνας. Τὰ ζευγαρώματα στὶς καδρίλλιες ὑπολογισμένα καὶ μὲ πολλὴ χάρη. Νούμερο καλοδοουμένον, ἔξυπνο καὶ πο-

λὺ πετυχημένον. Τὸ καλλίτερο, νομίζω, τῆς θραυδῆς. Τὸ δεύτερο μέρος ἀρχίζει μὲ τὰ «Ἰταλικά γυμνάσια», μικρὸ νούμερο, μὰ κ' αὐτὸ χαριτωμένον καὶ ἔξυπνον καὶ μόνον τὸ φινάλε τῆς παράστασης ἦταν κάπως ἄκεφο καὶ ἄχαρο. Ἴσως γιὰ τὴν πρεμιέρα ἦταν κάπως ἀδούλευτο καὶ δὲν παιζόταν κ' ἐξαιρετικά. Αὐτὸ ἀδίκησε πολὺ τὸ σύνολον. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὅλα τὰ νούμερα, πού γερμίζουν τὰ δυὸ μέρη, ὠραία καὶ διασκεδαστικά, ὡς κ' ἐκεῖνα τὰ ρομαντικά πού τὰ ἐπιβάλλει ἀπαραίτητα ἡ συνταγὴ συγγραφῆς τῆς σύγχρονης ἐπιθεώρησης. Τὸ νούμερο «Ἡ Κυρία στὴν Ἑλβετία» καὶ τὸ «Μενιδιάτες» Ἐμπρός» διασκεδαστικώτατα, παίζονται μὲ πολλὴ χάρη ἀπὸ τὴν κυρία Ἀνδρεάδη. Ἡ κ. Σωτηρία Ἰατρίδου πού μαζί μὲ τὴν

κ. Στ. Ἰατρίδου ἦρθαν νὰ συμπληρώσουν ἐκτάκτως τὸ συγκρότημα ο. κ. κ. Καρούσης, Τσαγανέας, Ἀποστολίδης, Διαμασιώτης, πού ἔχουνε συχνὰ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐμφανιστοῦν καὶ σχετικὰ λιγώτερο τὸ γυναικεῖο προσωπικὸ τοῦ θιάσου, θηροῦν νὰ γίνῃ ἕνα ὠραῖον καὶ εὐχάριστο θέαμα. Ἡ συμβολὴ τοῦ κ. Σαραντιδου διαφαίνεται σ' ὅλη τὴν παράσταση, πού τὴν χαρακτηρίζει, στὸ στήσιμο, μὰ νότα πνευματικῆς εὐγένειας καθὼς καὶ τοῦ κ. Βακαλό.

Νομίζω πὸς μαζί μὲ τὸν ἀκμοσίω «Κολονέλλο» τοῦ θεάτρου τῆς Ἀλλεῖκης, ἡ ἐπιθεώρηση τῆς κ. Ἀνδρεάδου πρέπει νὰ τραβήξῃ σειρά τὶς παραστάσεις τοῦ «Κεντρικοῦ», γιὰ τὴν εἶναι οἱ καλλίτερες πού ἔχομε δεῖ, τὸν τελευταῖον καιρὸ.

Σ. Κ.